

[Krag.]

villet benægte, at en betydende Indflydelse over Arbejdsløsheden naturligvis paa denne Stigning, selv om det nu viser sig, at den Stigning, som Arbejdsløsheden fremkaldte, ogsaa medens vi havde den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse i Aarene indtil 1924, hvorved hine Udgifter kom op paa en 7—8 Mill. Kr. — denne Stigning holdt sig gennem 1925 og 1926 i det væsentlige i alt Fald, trods dette at disse Aar var gunstige Arbejdsaar. Men vi er jo siden da kommet væsentligt højere op. At Understøttelsesmomentet som Følge af manglende Arbejde her har sin Betydning, erkender jeg selvfølgelig, og jeg erkender ogsaa, saaledes som jeg mange Gange har gjort det, at der af den arbejdende Befolkning er gjort og gøres en mægtig Indsats for at afbøde Stødet, som hele dette System fremkalder med Hensyn til Muligheden for at faa Arbejde. Gennem de Kontingentydelser, der præsteres, er der virkelig givet Udtryk for en Indsats fra Arbejdernes Side, som er al Anerkendelse værd, men til syvende og sidst er Forholdet dog det, at det er Samfundet, der maa bære den tunge Ende af det hele, og det i stigende Grad, jo flere Aar disse Tilstande oprettholdes. Den højtærede Statsminister har fuldkommen Ret i, og det er ogsaa sagt af den højtærede Socialminister, at jo flere Aar saadanne Tilstande hersker, des flere bliver der, som har været ude for saa langvarig Arbejdsløshed, at de ikke blot i Henhold til de gældende Bestemmelser i Arbejdsløshedslovgivningen er udelukket fra at faa Understøttelse, men ogsaa er blevet arbejdssky, er blevet amoralske; deres Hjem er styrtet sammen, og de synker ned i den femte Stand, som den højtærede Socialminister har advaret imod.

Derfor er de nuværende Tilstande saa overordentlig beklagelige, og de bliver det i stigende Grad, som Aarene gaar, og derfor forstaar jeg ogsaa meget godt, at Tusinder og atter Tusinder af Vælgere forud for det sidste Valg sagde som saa: Lad os dog prøve de Mænd, som kommer her og siger: Det skal være vor Hovedopgave at løse Beskæftigelsesspørgsmaalet; lad os dog prøve, om ikke den Presse har Ret, som siger: Stem paa dem, sæt dem i Spidsen for Landets Styre, saa blomstrer Handel og Omsætning, saa faar ledige Hænder Beskæftigelse, saa er vi ude over Mørketiden, og saa er vi naaet frem til det, som den højtærede Undervisningsminister den Gang betegnede som „den signede Dag“. (*Undervisningsministeren*

[Borgbjerg]: Det har jeg aldrig skrevet). Maaske har den højtærede Undervisningsminister ikke selv brugt det Udtryk i sit Blad, det er muligt; det viser da, at man ved dette Blad raadede over mere end en Lyriker, hvad man maaske ikke den Gang havde troet, men hvad vi altsaa nu ved.

Jeg siger, at det er meget forstaaeligt, at dette skete, men stor maa derfor ogsaa Skuffelsen være, naar nu efter snart to Aars Forløb i en Krisetid som den, hvori vi nu staar med et Arbejdsløshedstal paa 75 000, som, hvis ikke ganske uforudsete og lykkelige Omstændigheder skulde indtræde, aldeles utvivlsomt i Løbet af de kommende to Maaneder vil vokse op mod de 100 000, naar man saa ser, at den højtærede Statsminister faktisk i Dag ikke har noget som helst andet end de tre Bøger, han rejste rundt med i Lommen hele Sommeren igennem at henvise til, og saa Henvisningen til det Lovforslag, som den højtærede Handelsminister fik gennemført til Erhvervslevets Fremme i forrige Samling, og som jeg om lidt skal komme tilbage til. Hvilken Skuffelse maa det ikke være for hele den Befolkning, som ventede „den signede Dag“, naar Valgdagen var ovre, at den nu møder den fuldkomne Tomhed, den fuldkomne Planløshed; nu serveres der for den det, som jeg forudsagde i Oktober Maaned: Understøttelsesforslag! Dem kan man altid skrive. (Afbrydelse af *Socialministeren* [Steincke]). Ja, det er slet ikke saa svært, den højtærede Socialminister har jo stor Øvelse, han skrev det ene efter det andet i Fjor, og han har ogsaa skrevet et i Aar, som vi nu, naar denne Sags Behandling er til Ende, skal have fat i. Men Forslag til Imødegaaelse af Krisen, til Fremskaffelse af Arbejde, for at Hjulene kan komme til at snurre dør, hvor de staar stille, for at Handel og Omsætning kan komme til at blomstre, dem er der vist ingen her i denne Rigsdag, der — naar de hylder den højtærede Statsministers Bekendelse til Ærligheden — har set noget som helst til.

Hvis den højtærede Regering virkelig havde Øje for Aarsagerne til Tidens Brøst, saaledes som den højtærede Socialminister dog i nogen Maade har, saa vilde den have kombineret det Prisaftaleforslag, som den har fremsat for den høje Rigsdag, med Forslag, som søgte at øve Indflydelse paa andet og mere end Grossist- og Detailprisen; saa vilde man ikke blot have sørgt for at træffe Foranstaltninger til Begrænsning af Kapitalens Krav til Produktionsresultatet, men saa vilde man ogsaa have haft sin Opmærksomhed henvendt paa Arbejdets